

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **ESOX, spol. s r.o.**, se sídlem Libušina tř. 23, Brno, zastoupený JUDr. Oktaviánem Kociánem, advokátem se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2014, č. j. 595/1.30/14/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 3. 2014, č. j. 595/1.30/14/14.3, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Oktaviána Kociána, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále také jen „Inspektorát“) ze dne 15. 1. 2014, č. j. 8412/9.30/13/14.3-TZ2, vydané podle § 5 odst. 1 písm. l) bod 1. zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), kterým Inspektorát žalobci uložil pokutu ve výši 80 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Inspektorát konstatoval, že se žalobce dopustil při svém podnikání správních deliktů podle 1) ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, a to tím, že v den kontroly dne 20. 10. 2012, připustil na stavbě „*Oprava havarijního stavu – sanace – Hotel International, Brno, Husova*“ zaměstnanci J. W., nar. „X“, vykonávat práce, jejichž náročnost neodpovídala jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti. Dne 20. 10. 2012 prováděl J. W. uvazování břemen, pro tuto činnost nebyl odborně způsobilý a pohyboval se nad volnou hloubkou 5,3 m, kdy dle vyjádření lékaře nebyl způsobilý pro uvedenou práci. Uvedeným jednáním došlo k porušení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“); 2) ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, tím, že na stavbě „*Oprava havarijního stavu – sanace – Hotel International, Brno, Husova*“ nepřijal dne 20. 10. 2012 technická o organizační opatření k zabránění pádu zaměstnanců (J. W., nar. „X“, P. H., nar. „X“) do hloubky, pod kterými je volná hloubka větší jak 1,5 m, jak požaduje § 3 odst. 1 písm. b) nařízení č. 362/2005 Sb., o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky. Uvedeným stavem žalobce nesplnil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci).

[3] Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souvislosti se správními delikty, které byly zjištěny kontrolou vykonanou dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce u žalobce ve dnech 22. 10., 29. 10. a 23. 11. 2012. Výsledky kontroly byly shrnuty v protokolu o kontrole ze dne 23. 11. 2012, č. j. 22702/9.41/12/15.4. Po vyhodnocení výsledků kontroly zahájil Inspektorát dne 28. 5. 2013 s žalobcem příslušné správní řízení.

[4] Z žalobou napadeného rozhodnutí pak vyplývá konstatování žalovaného, že není sporu o tom, že pan W. nebyl způsobilý konat práce ve výškách. V zápise ve stavebním deníku ze dne 13. 9. 2012 na listu č. 0781975, týkajícím se jiné stavby žalobce, bylo uvedeno, že pracovníci, kteří nesmí pracovat ve výškách a v místech volného prostoru, byli opakovaně upozorněni na zákaz pracovat ve výškách a v místech volného prostoru. V zápise ve stavebním deníku ze dne 20. 10. 2012, č. l. 1087197, je pak uvedeno, že během demontáže ocelové mříže došlo ke zranění pracovníka pádem na dno chladicí věže; toho dne se přitom vykonávaly práce související s bouráním chladicí věže.

[5] Žalovaný konstatoval, že žalobce prostřednictvím stavbyvedoucího sice poučil osoby, které nesmí pracovat ve výškách o této skutečnosti, avšak toto poučení se týkalo jiné stavby, což je v rozporu s § 103 odst. 1 zákoníku práce, když informace a pokyny dle tohoto ustanovení musí být zajištěny mimo jiné vždy při změně pracovních podmínek a změně pracovního prostředí; žalobce tak nedbal jako zaměstnavatel dostatečně svých povinností organizovat, řídit a kontrolovat práci zaměstnanců, když pan W. prováděl dne 20. 10. 2012 práce při uvazování břemen, přičemž se pohyboval nad hloubkou 5,3 m, tedy pracoval ve výškách v rozporu se zdravotním posudkem a bez řádného zajištění.

[6] S ohledem na popis událostí ve zmíněném protokolu o kontrole, který do protokolu zanesl inspektor, nelze hovořit o svévolné aktivitě pana W.; z tohoto popisu vyplývá, že práce pana W. byla koordinována s prací bagristy a druhé osoby uvazující mříž, když oběma těmito

osobám společně s panem W. dal pokyny před započítím prací stavbyvedoucí. Platná právní úprava pak nevyžaduje kontrolu každého kroku zaměstnance, jak uváděl žalobce, ale nastavení postupů organizace práce způsobem eliminujícím podobné případy. Nelze tak hovořit o excesu zaměstnance, když povinnost zjistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci je primárně povinností zaměstnavatele a tu nelze přenášet na zaměstnance. I proto je odpovědnost za správní delikty koncipována bez ohledu na zavinění.

[7] Žalovaný ve svém rozhodnutí dále uvedl, že dle fotografií, které jsou přílohou protokolu, a ze zjištění Policie ČR má za nesporné, že chladicí věž byla obehnána, jak uváděl i žalobce, po obvodu zídkou, její minimální výška byla Policí ČR naměřena 88 cm. Tuto skutečnost konstatoval i inspektor v rámci přezkoumání protokolu. Avšak z popisu události, při níž se stal úraz pana W., plyne, že jmenovaný stál na betonovém okraji věže, tedy nikoli za obvodovou zídkou. Pan W. zůstal stát na úrovni mříže, ta se při jejím zvednutí zhoupala a pootočila ve vodorovném směru, což způsobilo ztrátu stability pana W. a jeho následný pád do šachty. Žalovaný tak uvedl, že žalobce nesplnil své povinnosti dle příslušných právních předpisů, když v místě, na němž se pohyboval pan W., nebyl jmenovaný chráněn před pádem z výšky prostředky kolektivní či osobní ochrany.

[8] V závěru svého rozhodnutí se pak žalovaný zabýval výší a přiměřeností sankce.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[9] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, když žalovaný na základě předaných podkladů neúplně zjistil skutkový stav věci a na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním; rozhodnutí žalovaného také spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce též uvedl, že výše sankce není úměrná uváděným porušením bezpečnostních předpisů, a že řízení nebylo vedenou v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „správní řád“). Řízení rovněž bylo vedeno formálně, bez odpovídajícího hodnocení navržených důkazů.

[10] Věcně pak žalobce namítá, že se správní orgány při svém rozhodování nevypořádaly s námitkou, že zvedání mříže prováděl subdodavatel P. H., který byl zodpovědný za průběh zvedání mříže, měl si zkontrolovat prostor okolo pracoviště a neměl dopustit, aby do tohoto prostoru někdo vstupoval. Dle žalobce subdodavatel s největší pravděpodobností postupoval v rozporu s předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, když úvaz mříže měl být proveden pověřenými pracovníky a tito měli následně od vázaného břemene odstoupit do bezpečné vzdálenosti. Dále měl být přes otvor okamžitě položen rám se sítí. Daný postup ale nebyl dodržen.

[11] Uvedené skutečnosti měl žalobce doložit kopií faktury č. 70/2012 pana H., kterou jsou předmětné práce účtovány, a která prokazuje, že zvedání mříže bylo prováděno subdodávkou. Pan H. dokonce ani nebyl ve správním řízení jako svědek vyslechnut, což je v rozporu se zásadou, že v řízení o správním deliktu by správní orgány měly dbát na to, aby jejich procesní postup byl prostý vad a dále také v rozporu s požadavkem na úplné zjištění skutkového stavu. V důsledku daných opomenutí správní orgán dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním

ohledně spáchání správního deliktu žalobcem a rovněž k nesprávnému posouzení věci, neboť je zřejmé, že žalobce žádné předpisy o ochraně bezpečnosti a zdraví při práci neporušil.

[12] Pokud v důsledku nevhodné organizace práce ze strany subdodavatele a excesu ze strany zaměstnance došlo ke zranění zaměstnance, který započal provádět práce nad hloubkou, přestože dle jemu dobře známému lékařskému posudku a poučení stavbyvedoucím jeho zdravotní stav neodpovídal potřebným požadavkům, nemůže toto být přičítáno žalobci. Není technicky možné (a nelze to po žalobci v pozici zaměstnavatele požadovat), aby v každém jednotlivém okamžiku žalobce kontroloval, zda zaměstnanec náhodou nevykonává práci, při níž není chráněn proti úrazu.

[13] Žalobce se též domnívá, že správní orgány při svém rozhodování nezhodnotily závažnost spáchaných deliktů, zejména pak okolnosti, za nichž měly být údajné delikty spáchány a nepostupovaly tak ve smyslu § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce.

[14] S odkazem na rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95-15, a ze dne 21. 2. 1997, č. j. 7 A 19/95-22, žalobce poukazuje na to, že je-li vydáno rozhodnutí na základě správního uvážení, je povinností správního orgánu zabývat se všemi zákonnými hledisky.

[15] S ohledem na již uvedené tak žalobce namítá i nepřiměřenost uložené sankce, neboť ta by měla být uložena jako výstraha, avšak měla by být úměrná mj. závažnosti příslušného protiprávního jednání a poměrům pachatele, přičemž by preventivní funkce měla převažovat nad funkcí represivní.

[16] Žalovaný tak navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i Inspektorátu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby soud uloženu pokutu snížil nebo od ní upustil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[17] Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na příložený správní spis, z něhož mají být jednotlivé úkony správních orgánů zřejmé a mají svědčit o správném postupu při zjišťování skutkového stavu, právním hodnocení i rozhodování o výši sankce.

[18] Žalovaný také uvedl, že se námitkou žalobce týkající se prací prováděných panem H. zabýval a svou úvahu rozvedl na straně čtvrté a páté rozhodnutí, když podrobně rozepsal, jakým způsobem byl dne 20. 10. 2012 pan W. úkolován. Byl to především stavbyvedoucí Ing. K. P., který pana W. úkoloval, resp. mu určoval, jaké práce má na stavbě vykonávat. Práce pana W. byla koordinována s prací bagristy (pan H.) a druhé osoby uvazující mříž, avšak těmito osobám společně s panem W. dal pokyny před započítím prací právě stavbyvedoucí, tedy představitel žalobce.

[19] K neprovedení svědecké výpovědi žalovaný uvedl, že tento návrh nebyl ze strany žalobce ve správním řízení vznesen. Správní orgán tak sám neměl potřebu předvolávat pana

H., neboť vztahy mezi ním a žalobcem mu byly z předložených listin zřejmé a provedení svědecké výpovědi by tak bylo nadbytečné.

[20] Případným excesem zaměstnance se žalovaný také zabýval, a ke kontrole každého kroku zaměstnavatele ve svém rozhodnutí přiměřeně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ad 10/2010-41; zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců je primární povinností zaměstnavatele, a v případě jejího nesplnění je možným důsledkem sankční postih, a to s objektivní odpovědností.

[21] Žalovaný dodal, že při ukládání pokuty bylo postupováno v souladu s § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, když bylo přihlédnuto k poměrům žalobce, k závažnosti, okolnostem i následkům spáchání správního deliktu. Pokuta byla uložena tak, aby plnila preventivní i represivní funkci. V odůvodnění svého rozhodnutí se výši sankce žalovaný podrobně zabýval, přičemž řešil i to, zda nebude mít pro žalobce uložená pokuta likvidační charakter.

IV. Posouzení věci soudem

[22] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[23] Dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že „*nedodrží povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákoníku práce*“, přičemž dle § 103 odst. 1 písm. a) zákoníku práce je zaměstnavatel povinen „*nepřipustit, aby zaměstnanec vykonával zakázané práce a práce, jejichž náročnost by neodpovídala jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti*“.

[24] Podle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že „*neplní povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, nařízení vlády o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky a nařízení vlády o bližších požadavcích na zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu*“.

[25] V dané věci je mezi stranami z hlediska skutkového nesporné, že dne 20. 10. 2012 utrpěl zaměstnanec žalobce, pan W., vážný pracovní úraz v důsledku pádu na dno chladicí věže, na níž probíhaly bourací práce. Je rovněž nesporné, že pan W. nebyl pro danou práci zdravotně způsobilý, jak vyplývá z dokladu o provedení pravidelné lékařské prohlídky pana J. W. ze dne 22. 2. 2012, která byla přílohou protokolu o kontrole ze dne 23. 11. 2012; žalobce v žalobě také výslovně nerozporuje, že pan W. nebyl v době, v níž utrpěl úraz, chráněn před pádem z výšky prostředky kolektivní či osobní ochrany.

[26] Sporným naopak ve věci zůstává zejména to, zda byl zodpovědný za výše

specifikované správní delikty, resp. zda žalovaný v dané věci správně a v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a na základě takto zjištěného skutkového stavu řádně zhodnotil, zda se žalobce dopustil vytýkaných správních deliktů.

[27] Ve věci je třeba říci, že řízení o správním deliktu dle § 30 zákona o inspekci práce je řízením zahajovaným z moci úřední, v němž má být z moci úřední uložena povinnost. V takovém řízení je ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu „*správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*“. Je také možné uvést, že podle § 3 správního řádu platí, že „*[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“ správního řádu. V takovém případě tedy nelze žalobci ani vytýkat případný nedostatek procesní aktivity v rámci správního řízení.

[28] Za dané situace soud uvádí, že důkazy, které byly ve správním řízení ve vztahu ke zjištění skutkového stavu (okolností úrazu pana W.) provedeny, představují především písemnosti spojené se samotnou kontrolou, tedy vztahující se ke zjištěním shromážděným před samotným zahájením správního řízení. Dle protokolu o ústním jednání ze dne 14. 6. 2013, č. j. 8412/9.30/13/14.3-ÚJ, se jednalo o protokol ze dne 23. 11. 2012, č. j. 22702/9.41/12/15.4; žádost o přezkoumání protokolu ze dne 29. 11. 2012; vyrozumění o přezkoumání ze dne 2. 1. 2013; námitky proti přezkoumání ze dne 15. 1. 2013 a rozhodnutí o námitce ze dne 21. 2. 2013. V samotném správním řízení tak nebyl proveden důkaz výsledkem žádného z možných svědků události, přičemž ani samotný protokol ze dne 23. 11. 2012, č. j. 22702/9.41/12/15.4, nezachycuje konkrétní sdělení žádné z osob, které se k věci mohly vyjádřit, resp. jeho přílohou nejsou např. záznamy o podání vysvětlení (informací) těchto osob. „Popis události“ obsažený v tomto protokolu, na který se odvolává žalovaný, je přitom sepsán pouze samotným inspektorem, kdy v části 10. tohoto protokolu („*Případné další okolnosti zjištěné šetřením*“) je uvedeno, že tento popis „*byl sepsán na základě Záznamu o poskytnutí informací sepsaný s Ing. K. P. dne 7. 11. 2012, P. H. ze dne 7. 11. 2012 a P. H. ze dne 8. 11. 2012 a podkladů Policie ČR ze dne 20. 10. a 30. 10. 2012*“. Jak již bylo naznačeno, žádný z těchto dokumentů se v kontrolním ani ve správním spise nenachází, jakož se v nich nenachází ani většina z podkladových materiálů uvedených v protokolu jako podklad pro jeho vypracování; přílohou obsaženou v kontrolním spise jsou tak pouze listy č. 1087196 až 1087200 a list č. 0781975 ze stavebního deníku, lékařské zprávy týkající se zdravotních omezení pana W. a seznam rizik vztahujících se k práci zedníka.

[29] Za takového stavu dokazování a stavu správního spisu (včetně spisu kontrolního) se soud necítí být schopen přezkoumat rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Zejména se to týká otázky možného excesu pan W. při plnění pracovních úkolů; k tomu se však žádný svědek ve správním řízení nevyjádřil a jak již bylo řečeno, záznamy o poskytnutí informací nejsou součástí správního ani kontrolního spisu.

[30] Co se týká důkazní síly protokolů o kontrole, touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval mj. rozsudku ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „*podle závěru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 – 120, nelze souhlasit s tím, aby pokuta za správní delikt, který je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv*

a základních svobod byla uložena na základě jednoho jediného podkladu (obdobný protokol o kontrole na úseku zaměstnávání cizinců), který byl vyhotoven ještě před zahájením řízení o správním deliktu. Tento závěr platí tím spíše, že v daném případě k velmi stručným kontrolním zjištěním přistupují tvrzení stěžovatele (činěná od samého počátku správního řízení) popírající naplnění protiprávního jednání stěžovatele, což následně popřela i J. K.. Nejvyšší správní soud (v návaznosti na dřívější judikaturu Vrchního soudu v Praze) taktéž již v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80, konstatoval: „Výsledky kontroly, provedené podle zákona ČNR 552/1991 Sb., o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce. ... Při rozhodování o vyvození sankční odpovědnosti vůči odpovědnému subjektu se správní orgán nemůže spokojit bez dalšího pouze s kontrolním zjištěním učiněným v rámci kontroly, provedeným podle zákona č. 552/1991 Sb. [které navíc kontrolovaný subjekt (stěžovatel) od počátku zpochybňoval], ale bylo povinností, v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování“. Na citovaný rozsudek lze i nyní přiměřeně odkázat, podobně jako na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 A 45/2001-31, publikovaný pod č. 157/2004 Sb. NSS.

[31] Při zvažování dané problematiky je třeba vzít v potaz i další judikaturu. Z ní především vyplývá, že protokol o kontrole není důkazem neotřesitelným, ale že jeho závěry mohou být zpochybněny důkazy následně ve správním řízení provedenými nebo účastníkem řízení navrženými (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-45, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008 č. j. 4 As 21/2007-80, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgán nemůže odmítnout takové důkazy provést například jen proto, že kontrolovaná osoba nepodala proti kontrolním zjištěním včas námitky a ponechala si svou procesní obranu až do samotného správního řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993 č. j. 6 A 82/93-21). Nelze ovšem přehlížet, že v dosud uvedených případech předkládal účastník řízení vždy návrhy na provedení konkrétních důkazů, zatímco v nyní posuzovaném případě se žalobce omezil na to, že kontrolní zjištění zpochybňoval pouze svými tvrzeními, aniž by navrhl výslech shora zmíněných osob, zejména pana H. Ani tento procesní postup žalobce však sám o sobě nezbavuje správní orgán jeho povinností: s ohledem na to, že sankční řízení je trestním řízením ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), byl to správní orgán, kdo měl prokázat vinu žalobce mimo rozumnou pochybnost, veden při tom zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (§ 50 odst. 3 správního řádu).

[32] Krajský soud si je vědom toho, že odpovědnost žalobce za předmětné správní delikty je objektivní, nezávislá na zavinění. To však neznamená odpovědnost absolutní. Ve věci např. není zřejmé, zda pan W. dostal na předmětné stavbě např. ústní pokyn, že nemá pracovat ve výškách. Přiměřeně v tomto ohledu zdejší soud upozorňuje na závěry týkající se odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2141/2011, dostupného na www.nssoud.cz, dle kterého pokynem k zajištění

bezpečnosti a ochrany zdraví při práci ve smyslu ustanovení § 191 odst. 1 písm. a) a § 191 odst. 2 písm. b) zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce je jakýkoli výslovný pokyn učiněný písemně nebo ústně, bez ohledu na svoji expresivnost anebo na to, do jaké míry jeho obsah odpovídá pravidlům společenských konvencí, jestliže je jím stanoven pro podřízené zaměstnance závazný způsob chování. Takovýto pokyn nelze chápat jen jako nějaké formalizované abstraktní poučování o pravidlech chování v situacích, které teoreticky mohou (ale nemusí) v budoucnu nastat, nýbrž také jako praktickou reakci, jejímž smyslem je usměrnit jednání podřízených tak, aby se vyhnuli možnému nebezpečí, které by v průběhu výkonu práce při jiném způsobu chování mohlo jinak reálně hrozit.

[33] Soud si dále uvědomuje, že žalovaný zastává názor, že žalobce měl zaměstnance o nepřípustnosti výkonu prací ve výškách poučit při každé změně pracovního prostředí [viz poslední dvě věty § 103 odst. 1 zákoníku práce vztahující se k povinnostem zaměstnavatele dle § 103 odst. 1 písm. a) – l) zákoníku práce: *„Informace a pokyny musí být zajištěny vždy při přijetí zaměstnance, při jeho převedení, přeložení nebo změně pracovních podmínek, změně pracovního prostředí, zavedení nebo změně pracovních prostředků, technologie a pracovních postupů. O informacích a pokynech je zaměstnavatel povinen vést dokumentaci.“*], přičemž konstatuje, že takto byl pan W. poučen na předchozí stavbě, nikoli na stavbě, na které došlo k jeho úrazu. Soud k tomu uvádí, že ze zmíněného č. l. 0781975 stavebního deníku (zápis ze dne 13. 9. 2012) vyplývá, že pan W. takto poučen byl, nicméně soud nepovažuje z dané kopie za možné jednoznačně přezkoumat, zda se skutečně jednalo o „jinou stavbu“, než stavbu, na níž došlo k úrazu pana W. (a tedy i změnu pracovního prostředí) – úraz je zachycen na č. l. 1087197 stavebního deníku, zápis ze dne 20. 10. 2012. Z hlediska § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce by se sice opět mohlo jednat o správní delikt, pakliže by o daném pokynu nebyla vedena dokumentace, na stranu druhou by však, pokud by panu W. byl dán příslušný pokyn alespoň ústně, toto mohlo případně mít vliv na výši sankce.

[34] V návaznosti na již uvedené soud jinými slovy dodává, že i kdyby z dokazování vyplynulo, že na konkrétní stavbě nebyl pan W. písemně poučen, je třeba tuto skutečnost promítnout do rozhodnutí žalovaného. Správní orgány totiž uvádí, jak již bylo zmíněno, že dle § 103 odst. 1 zákoníku práce je o předmětných *„informacích a pokynech je zaměstnavatel povinen vést dokumentaci“*. Z hlediska § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce by se sice opět mohlo jednat o správní delikt, pakliže by o daném pokynu nebyla vedena dokumentace, na stranu druhou by však, pokud by panu W. byl dán příslušný pokyn alespoň ústně, toto mohlo případně mít vliv na výši pokuty a v těchto spojitostech bylo také třeba posuzovat žalobcovy námitky týkající se *„kontroly každého jednotlivého kroku zaměstnance“*.

[35] Výše uvedené závěry, které byly zmíněny v souvislosti s žalobci vytýkaným správním deliktem dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, je třeba přiměřeně vztáhnout i na žalobci připisovaný správní delikt dle § 103 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce. V uvedeném kontextu se tak ve správním řízení jako nanejvýš vhodné jeví jako svědky vyslechnout přinejmenším stavbyvedoucího, Ing. P., pana H., dalšího zaměstnance žalovaného, pana H., eventuálně, v závislosti na jeho zdravotním stavu, samotného pana W. Nadto je třeba poznamenat, že bylo žádoucí, aby přílohy protokolu o kontrole tvořily i materiály, na které se tento protokol odvolával. Např. k subdodavatelskému výkonu prací panem H. spis neobsahuje žádné podklady (ty by přitom mohly svědčit např. o míře odpovědnosti pana H. za předmětné pracoviště a tedy i míře odpovědnosti žalobce); taktéž

podklady, které spis obsahuje, by měly být jednoznačné (viz kopie ze stavebního deníku).

[36] Za daných okolností soud uzavírá, že souhlasí s žalobní námitkou žalobce, že zjištěný skutkový stav nemá oporu v důkazech shromážděných ve spisu. V tomto směru je nutné dokazování ve věci doplnit (viz odstavec 35 tohoto rozsudku) a dostát povinností stanoveným zejména v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a získané důkazy vyhodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu. Soud proto ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť ze shora popsaných důvodů nemohl rozhodnutí žalovaného přezkoumat v mezích příslušných žalobních bodů.

[37] S ohledem na uvedené závěry nebylo třeba se zabývat žalobní námitkou (a související argumentací žalovaného) týkající se výše uložené pokuty, neboť tato otázka je závislá na řádném zjištění stavu věci.

[38] Pro úplnost soud dodává, že v podání ze dne 10. 9. 2014 žalobce uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání a navrhl důkaz výslechem svědka, pana J. W. Jelikož soud rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., rozhodl ve věci ve smyslu § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s návětim § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; z daného důvodu neprováděl ani navržený výslech svědka.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[41] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) a dva režijní paušály, ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[42] Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč.

[43] Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 12 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. května 2016

JUDr. Milada Haplová
předsedkyně senátu